

Офіційне видання Ірпінської регіональної Спілки ветеранів Афганістану
(воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО і благодійного фонду «Єдність та милосердя»

ІРПІНЬ ЄДИНИЙ

10 ЛИПНЯ 2015 / ВИПУСК 5

Секретаря міської ради
Ю. Денисенка осоромили стор. 2 ➤

«Чечен»: наша допомога
армії – 2 млн. грн.! стор. 6-7 ➤

Скорочувати медиків –
недопустимо! стор. 9 ➤

Волонтери нагодували
60 тисяч бійців! стор. 5 ➤

Ветеранів та інвалідів війни
загнали... в комірчину стор. 8 ➤

Наші серед кращих
на європейських іграх стор. 12 ➤

ВСЕ ДЛЯ ФРОНТУ, ВСЕ ДЛЯ ПЕРЕМОГИ!

Руслан Дозадаєв (зліва)

Наталя та Сергій Андріюци

ВОЛОНТЕРИ

Олександр Порохня

МІСЦЕВИЙ ПАРЛАМЕНТ

Нині кожна сесія міської ради викликає підвищений інтерес громадськості. За яким сценарієм проходитиме? За запланованим, швидко і без обговорення багатьох питань? Чи виникатиме знову словесна дуель між очільником міста та свободівським депутатом Богданом Мельничуком? Як поводитиме себе «гальорка»?

Десята година ранку. У залі засідань міської ради вже зареєструвалися депутати Леонід Сотніков, Андрій Гачков, Богдан Мельничук, Андрій Страховський, Петро Король, Олександр Бурчак, Володимир Гульчак, Леонід Глущенко, Юрій Прилипко. Через декілька хвилин з'являються Ольга Олійнич, Олександр Сусловець та Олександр Маркушин.

10.05. У сесійній залі з'являється міський голова. Випромінює хороший настрій. Він по-дружньому, ніби зустрілись давні приятелі, плескає по плечу Михайла Недашківського. Згодом його оточують півколом Юрій Денисенко, Леонід Сотніков, про щось жваво розмовляють і невдовзі розходяться. Але Володимир Карплюк не поспішає займати місце в президії – направляється до своїх заступників, вітається з ними, кількома словами перекидається з Миколою Головкевичем.

Народні обранці займають місця у залі. Відокремлено від них у 4 ряду сидить Богдан Мельничук.

10.15. Сесія нарешті розпочинається. Міський голова оголошує: у залі присутні 23 депутати. Починається засідання з приємного: вітають іменинників – головного ревізора Марію Попругу, народних обранців Андрія Кривенка, Михайла Недашківського, Олександра Сусловця, керуючого справами Максима Плешка, керівника комунального підприємства «Ірпінжжитлоінвестбуд» Євгена Хармишева.

Депутати вносять пропозиції до порядку денного. Зі стосом документів виходить на трибуну Богдан Мельничук. Міський голова іронічно зауважує: ви, як завжди,

«ВОЛОДИМИРЕ АНДРІЙОВИЧУ, А ЧОГО ЦЕ ПИТАННЯ НЕ ПРОЙШЛО ПРОФІЛЬНУ КОМІСІЮ?!»

В сесійній залі

підготували список! На що Богдан Омелянович парирував: я з сесійними питаннями зміг ознайомитися лише за 10 хвилин до початку засідання. «Це можна було зробити раніше, зайшовши на сайт Ірпінської міської ради, – сказав Володимир Карплюк». З «гальорки» вигукнули: проекту порядку денного ми там не бачили!

Богдан Мельничук запропонував зняти з порядку денного питання про затвердження експертного висновку про вартість об'єкта приватизації комунальної власності площею 153,8 кв. м, який знаходиться по вул. П. Комуни, 3; про погодження технічних умов КП «ІВУКТ» на проектування та будівництво дорожнього покриття по вул. Суворова (від вул. Чехова до дитячого садка); про надання КП «Ірпінжжитлоінвестбуд» в орендне користування земельної ділянки для будівництва і обслу-

вування багатоквартирного житлового будинку в м. Ірпінь за адресою: вул. Єсеніна, 31. При цьому свободівський депутат зауважив: чергові 0,5 га землі передаємо сумнозвісному товариству «Ірпінжжитлоінвестбуд».

Міський голова, відійшовши від порядку денного, розпочав саме з питань, озвучених Богданом Мельничуком. «Від продажу об'єкта по вул. П. Комуни ми можемо отримати більше одного мільйона гривень. Це краще, ніж здавати його в оренду».

А от питання щодо проектування та покриття асфальтом вул. Суворова міський голова погодився зняти. Хоча при цьому зауважив: нам в цьому пообіцяв посприяти Ігор Вишняков.

В. Карплюк та Б. Мельничук вкотре обмінялися словесними ударами під час обговорення розробки детального плану те-

риторії забудови кварталу м. Ірпінь, обмеженого вулицями Тургенівська, 8 Березня, Московська та Центральна. «Я прийняв Ірпінь із сотнями незаконних забудов, – сказав очільник міста. – Частина із них зводилася під вашим головуванням. Отож не спекулюйте цими питаннями!». В підсумку депутати дали дозвіл на розробку детального плану названої території.

А далі керівник міста повністю взяв ініціативу у свої руки. Він озвучував питання, з якими мали виступати начальник фінуправління Євгенія Данилюк, начальник КП «Ірпіньводоканал» Віктор Коваленко та інші. І депутати дружно піднімали руки «за». Проте в цьому домовленому процесі виник збій, коли дійшли до розгляду питання про надання згоди на прийняття до комунальної власності територіальної громади м. Ірпінь приміщень медичного центру Національного університету ДПС України. Депутат Галина Савчук різко зауважила: «Володимире Андрійовичу, а чого це питання не пройшло профільну комісію?!». Міський голова розгубився, а потім почав викручуватися. Мовляв, це треба було зробити терміново, тому так сталося.

Намагалася подати свій голос «гальорка». Але міський голова відразу її «зупиняв».

Леонід Сотніков запропонував колегам від імені Ірпінської міської ради підтримати звернення до Президента України, уряду та Національної комісії, що здійснює регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг про зниження тарифів на комунальні послуги.

Інші питання фактично прийнято без обговорення.

Василь ОСТРОЗЬКИЙ

ГОЛОС ГРОМАДИ

СЕКРЕТАРЯ МІСЬКОЇ РАДИ ОСОРОМИЛИ

Громада висловила недовіру у проведенні зборів Юрію Денисенку

Резонанс від проведення 9 липня в Центральному будинку культури громадських слухань щодо детального плану забудови кварталу, обмеженого вулицями Університетська-Суворова-Чехова-Пушкінська, виявився дуже потужним. Випереджаючи події, скажемо: обговорення цієї теми стало провальним для влади.

Поки відбувалася реєстрація, по залу проходжав спітнілий секретар міської ради Юрій Денисенко. Без свого керманіча Володимира Карплюка він почувався якось невпевнено. Очевидно, не сподівався, що на цей захід збереться стільки людей – майже 200 осіб. Із них зареєструвалися 137.

З самого початку процес не пішов. Як тільки секретар міської ради почав озвучувати розпорядження мера про проведення громадських слухань, його відразу зупинили. «Нехай перед нами звітується сам Карплюк, – наполягали деякі учасники слухань. – Він спеціально пішов у відпустку, щоб не брати участь у цьому заході, зараз перебуває за кордоном, – говорили інші».

З обранням секретаря і лічильної комісії зборів також нічого не вийшло. Відомий громадський активіст, учасник АТО Ігор Домбровський запропонував висловити недовіру керівному складу зборів. І тут здали нерви в Юрія Денисенка. Він почав звинувачувати ледве не весь зал, що представникам органів влади перешкоджають працювати, а його особисто залякують. І якщо так продовжиться, він закриє слухання. А далі, несподівано для всіх, почав просити захисту в... міліції, бо тут його можуть побити. Із зали у супроводі охоронців він виходив неушкодженим, осоромлений людьми, під вигук: «Юрію Олександровичу! Так тебе ж ніхто не чіпав. Ти живий, здоровий!».

Після того, як представники влади залишили зал, постало питання: що робити далі? Фактично одностайно вирішили: ініціативу у свої руки має взяти громада. Вона обрала голову громадських слухань (ним став Олег Ополінський) та секретаря. Новий керівник команди вдалося порівняно за короткий час сформувати і затвердити порядок денний. Учасники слухань дружно проголосували проти багатоповерхової забудови в названому кварталі.

Колишні депутати-свободівці констатували: ця земельна ділянка свого часу місцева влада надала в оренду на 25 років реабілітаційному центру. Оскільки фірма не виконала своїх зобов'язань, міська рада має розірвати з нею договір.

Одні пропонували, як от Вадим Маштабей, щоб ласий шматок землі віддати під індивідуальне будівництво війнам АТО. Володимир Бороденко висловився проти вирощування тут зелених насаджень.

Чоловік середнього віку (прізвище своє не назвав) вніс пропозицію: накласти мораторій на багатоповерхову забудову в Ірпені. Але йому заперечив экс-депутат Верховної Ради Ігор Мірошніченко: той, хто отримав ділянку, має право будуватися; треба заборонити видавати нові. Але громада все-таки вирішила звернутися до міської ради з

проханням накласти мораторій на багатоповерхову забудову.

Учасники зборів прийняли також рішення скасувати багатоповерхову забудову по вулицях Гостомельське шосе, 8-а, Єсеніна, 30, 31.

Відомий громадський діяч Олександр Редич виступив з пропозицією створити ініціативну групу з 50 осіб по контролю за дотриманням Генерального плану Ірпеня. Щоб влада не могла «тишком-нишком» просувати свої будівельні проекти. Його ініціативу активно підтримали.

Під час дискусії слово попросив голова Ірпінської регіональної Спільноти ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО Ігор Панасюк. Він закликав присутніх рятувати дерева від вирубки на вул. Єсеніна. І відрядив своїх бойових поборників зупинити цей ганебний процес. *(Продовження теми читайте на стор. 10)*

І НАСАМКІНЕЦЬ. На слуханнях зібралася активна частина громади, а не проплачена, як це дехто заявляє. Якщо влада зневажає її інтереси, то наступний крок – висловлення недовіри міському голові.

Віталій ГАЛУШЕНКО

Учасники громадських слухань голосували активно

ГЕРОЇ – ПОРУЧ

Олександр Порохня

Ми розпочали розмову не з волонтерської діяльності, а з розуміння змісту слова свобода. «Я ніколи нікому не нав'язую свою волю, – говорить співрозмовник. – Кожен має власну точку зору. Людина – носій енергії під назвою душа. А душа – це храм Божий.

Людей треба лікувати добром. Я живу для них, це підтвердить кожен, хто мене знає; отримую справжнє від цього задоволення. Ніколи не ставлю себе вище за інших. Найвища нагорода для мене – подяка від співвітчизників. Вона окриляє, піднімає дух. І хочеться ще більше творити. Я, скажімо, багатьом людям допомагаю абсолютно безкоштовно».

У нього атрофоване почуття до жадібності, заздрості. Звісно, не на всі сто відсотків, але близько до цього. Завдяки такій концепції значно легше жити.

Цікаво простежити інші філософські погляди нашого співрозмовника. «За свої 47 років чимало побачив, пережив, – продовжує він. – Ворога тримай біля себе, щоб не отримати удар у спину. А друзі і так поруч.

У житті нас постійно оточують проблеми. Їх успішно долає людина сильна. А коли слабка душою – сходить з дистанції. Тому піднятися з колін – це означає перемогти себе».

Олександр Порохня пройшов випробування Комітетом Держбезпеки. За його словами, в цьому відомстві за часів колишнього Союзу його намагалися завербувати. Та силовикам це не вдалося.

Щоб разом зі своїми друзями очистити суспільство від казнокрадів, негідників, бездушних чиновників, завжди брав активну участь у революційних рухах. І на Майдані також. Саме майданівці одними з перших вирушили торік на фронт.

З чого починалася волонтерська діяльність? З організації скриньок допомоги, доставки продуктів, військового спорядження на фронт. Основне завдання, яке ставив перед собою О. Порохня, – згуртувати всіх небайдужих. Однією з перших до цієї справи за-

Олександр ПОРОХНЯ (позивний «Порох») – член Ірпінської регіональної Спільноти ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО, представник «Правого сектора», один із найактивніших волонтерів Ірпінського регіону. Його діяльність на цьому напрямку підтримують друзі, знайомі, колеги з виробничого

управління газового господарства, де працює. Сподіваємося, читачам буде цікаво дізнатися про інші сторони життя нашого земляка, щоб зрозуміти: перед нами цікава, неординарна особистість. Гени його патріотичності закладені ще в часи славної козаччини. «Я свій козацький рід знаю до сьомого коліна, – говорить Олександр. –

Був на Січі полковник Порохня. Характерник. Йому Катерина Друга, коли розганяла козацьку Січ, голову відрубала. Взагалі, в мене кров, як і у кожної людини змішана, але козацький ген домінує». Олександр Порохня тяжіє до аналітичного мислення, філософських роздумів. Тому друзі дали йому ще один позивний – «Філософ».

ОЛЕКСАНДР ПОРОХНЯ: «Я СВІЙ КОЗАЦЬКИЙ РІД ЗНАЮ ДО СЬОМОГО КОЛІНА»

лучив Діану Бондар, нині відому в Прип'яті волонтерку.

Інколи доводилося мирити тих, хто через амбіції ніяк не міг знайти спільної мови. Тут Олександр засвітився ще в якості миротворця.

Він щотижня їздить в зону АТО, буває що й двічі. Основний маршрут – населені пункти, які прилягають до Донецького аеропорту.

Зона АТО – це постійний ризик. Коли вирушає в небезпечну дорогу, не за себе переживає, а за

тих, хто поруч. Я, говорить мій співрозмовник, за власним досвідом можу визначити, з якої зброї б'є ворог.

Від снарядів нашим бійцям допомагають рятуватися собаки. Після війни цим чотириногим друзям треба пам'ятник поставити.

Ще в 1999 році говорив: в Росію прийшов Люцифер. Тоді, можливо, моє передбачення ніхто серйозно не сприйняв. Але, на жаль, так сталося. Тепер, коли мене питають, коли закінчиться війна на Сході України, відповідаю: коли впаде путінський режим!.

Олександр болісно переживає за друзів, знайомих, яких забрала ця проклята, неоголошена війна. Я, продовжує він, відповідальний перед командиром 11 батальйону територіальної оборони «Київська Русь» «Батею» (Олександром Гуменюком), «Балу» (Ільгаром Багіровим), Славком Киричиком та багатьма іншими. Ми їх поховали з почестями, а хто потурбується про сім'ї загиблих? Тому я завжди поруч з ними!

Скажімо, Олені Гуменюк після загибелі чоловіка і фізично,

і морально дуже важко – на вихованні залишилися троє синів. Чим можна відволікти жінку від гнітючих думок? Тільки роботою! Тому залучив її до волонтерської діяльності. Але щоразу, після повернення з фронту, дає собі слово: вона більше не вирушить в зону АТО, бо не може ризикувати власним життям. Та Олена наполягає на своєму: поїду! Логіку жіночу не просто зрозуміти. До речі, донька Олександра Порохні викладає хлопцям (трьом козакам) англійську мову.

сектора», – перемогти свавілля в державі і в зоні АТО. Олександр увійшов до «Правого сектора» за переконанням. Бо у цій політичній силі, за його словами, більше патріотичних людей, ніж в будь-якій іншій. І вони демонструють справжній героїзм. Один із прикладів тому – зв'язка 7 батальйону «Правого сектора» під час оборони Донецького аеропорту.

На плечі волонтерів лягла турбота із забезпечення 81-ї бригади не тільки амуніцією та про-

цього другому фронту відзначаються Василь Олексюк – секретар Бучанської міської ради, бучанський «Меліоратор» в особі голови правління Василя Яцюка, завідуючого гаражем Володимира Дробуша, підприємство «Сервіс-ман», забудовник Ігор Вишняков. Надають активно допомогу підприємці Києва, жителі багатьох областей України. І це не піар, а дійсно допомога на сьогоднішній день. Особливий уклін всім небайдужим громадянам, з якими навіть не знайомий, але відчуваю їхню позитивну енергію.

Так, сьогодні важко всім, розмірковує далі О. Порохня. Але руки не можна опускати. Молоді є на кого рівнятися – це герої АТО. Впевнений, що через покоління буде зовсім інше суспільство. Ми дуже багата держава – ресурсами і людьми. Але важливо, щоб нам не заважали.

– Час від часу чуємо: ось у нас такий народ! – аналізує Олександр. – А я у відповідь: а ти хто?! Ти також є особистість, ти повинен щось робити!

Олександр Порохня оптиміст, вірить: Україна обов'язково

переможе! Зараз люди пригнічені війною, але прийде час, коли вулиці наших міст та сіл знову яскраво розцвітуть людськими посмішками. І життя зміниться на краще!

Василь ЗАКРЕВСЬКИЙ

Побратими-«правосеки» тримають листи-побажання від дітей селища Димер Вишгородського району

Волонтер хапається насамперед за ту роботу, де є прогалина. Якщо говорити про армію, то на початку бойових дій на Сході минулого року утворилася не прогалина, а величезна дірка в плані матеріального забезпечення. Наші хлопці на передовій, включаючи майданівців, не мали ні обмундирування, ні взуття, не вистачало не тільки харчів, а й питної води.

Сьогодні головне бойове завдання, яке стоїть перед ним і його товаришами з «Правого

сектора», до слова, у цій бригаді Олександр відповідальний за матеріально-технічне забезпечення. Саме він, а також його побратими Володимир Борошенко та Олександр Шершнев через Міністерство оборони нещодавно добилися виділення цьому військовому підрозділу важкого озброєння.

Людина, говорить Олександр, перевіряється по вчинках. Коли хтось помилявся в часи Януковича, є нині шанс виправитися. Тил – це другий фронт. Саме на

переможе! Зараз люди пригнічені війною, але прийде час, коли вулиці наших міст та сіл знову яскраво розцвітуть людськими посмішками. І життя зміниться на краще!

11-й батальйон «Київська Русь». Олександр Порохня з бойовими побратимами Юрієм та Олександром

Добровольчий Український Корпус «Правий сектор», 7-й батальйон

Жіноча допомога

«Очі зволожуються слізьми, коли отримуємо подяки від бійців АТО»

Людмила Бідула

Сьогодні часопису «Ірпінський єдиний» про волонтерський рух розповідають Людмила БІДУЛА, головний лікар Коцюбинської амбулаторії загальної практики сімейної медицини, Людмила ДЕМЧЕНКО, медичний реєстратор цього закладу

Людмила БІДУЛА:

– Медичний заклад, який очолюю, розпочав допомогу фронту після того, як наші волонтери побували на передовій. Один із них наш співробітник Руслан Догадаєв.

Спочатку допомагали військовослужбовцям коштами і продуктами. Згодом, організувавши групу швачок, перейшли на пошиття дуже потрібної для них уніформи – спідньої білизни. Невдовзі про нашу ініціативу дізналося все селище. Його мешканці почали приносити в кабінет статистики продукти, тканину. Для грошей поставили скриньку допомоги.

Дуже багато допомагають знайомі і незнайомі люди. Саме завдяки друзям вдалося вийти на Борщагівський хіміко-фармацевтичний завод.

Радує висока активність співвітчизників. Правда, є багато і таких, які кажуть: я не знав (не знала), що ви цим займаєтеся. Тому хочемо зробити свій внесок через вашу лікарню, бо різним благодійним фондам не довіряємо.

Пошиття уніформи – дуже важлива, кропітка справа. За швейними машинками жінкам доводиться сидіти годинами,

тому накопичується велика втома, схоплюють радикуліти. Та на це вони не звертають уваги. Більше хвилюються, коли сидять без діла – в очікуванні тканини для пошиття.

Нашим швеям висловлюю щирі подяки Дай їм, Боже, здоров'я та натхнення.

Очі зволожуються слізьми, коли бійці АТО висловлюють нам подяки. Ми і далі будемо допомагати українському війську, в якому воюють наші діти, чоловіки, брати.

Людмила ДЕМЧЕНКО:

– Агресія Росії проти нашої держави змусила співвітчизників об'єднатися тісніше – плечем до плеча. Бо не можна спокійно спостерігати за цими кривавими подіями, наругою над нашою землею. Розмовами на кухні чи дивлячись телевізор лихові не зарадиш. Наприкінці минулого року моя сусідка Лариса Орловська запропонувала: «Давай щось робити для бійців АТО!» Питаю, що саме? Каже: «Зараз на вулиці холодно, тому будемо шити для них теплий одяг!».

Грошей не було. Але це нас не зупинило – руки маємо, думка працює! Пішли спочатку до жителів приватного сектора. Казали: люди добрі, ми хочемо допомогти хлопцям, які захищають передові рубежі Вітчизни. І нам давали гроші – хто скільки може. Найбільший внесок – 1000 грн. – зробила моя сусідка.

За тиждень вдалося зібрати біля 3000 грн. Після цього в Ін-

тернеті почали шукати флісову синтетичну тканину – закупили цілий рулон. І закипіла робота. У нашій жіночій команді одна професійна швачка, решта – любителі. Саме вона розробила викрійку, вказала нам під час шиття на деталі, яких ми не знали.

З флісової тканини пошили біля 30 теплих костюмів (у комплект входять штани і кофта).

Постало питання, куди і ким передавати товар. Випадково дізналися, що наш співробітник Руслан Догадаєв часто їздить у зону АТО. Саме він завіз на Схід нашу першу партію одягу і роздав військовим. Вони схвалили, і це додало нам додаткової мотивації. Взимку були затребувані білі маскувальні халати – їх фасон теж розробляли самостійно.

Небайдужі коцюбинчани передали нам швейну машинку, а один із киян – оверлок. В робочому стані нині знаходиться одна швейна машинка, а ось друга «на приколі», бо немає запасних частин. До пошиття білизни підключилися ще швачки з фірми «Екмі-меблі».

Тканина для пошиття є дороговартісною. Зважаючи на це, почали шити спідню білизну (труси) з домашніх запасів ситцю, який приносили нам місцеві жителі у великій кількості. Окремі жителі запропонували постільну тканину, яка вже використовувалася. Ми порадилися і вирішили:

наші хлопці заслуговують на якіснішу. Але «беушні» запаси також знадобилися – їх передали в у військовій госпіталі Ірпеня та Києва. Зараз тканину за прийнятною ціною беремо на оптовій базі в Дарниці.

Доречно згадати про вітамінні пакети, підготовлені на початку грудня минулого року. Ми закупили сухофрукти (про це домовилася головний лікар Людмила Бідула), курагу, чай, шоколад, вдома нагнали горіхів. Вийшло дуже смачно! Взагалі, на нашому, як ми кажемо, промкомбінаті, кожен займається тією справою, яка краще виходить. Одні сушать сухарі, готують капусту, буряк, моркву, інші печуть пиріжки, мелють сало, м'ясо.

З настанням весни стали затребуваними маскувальні халати під «зеленку». Мірку знімаємо на наших хлопцях.

Коли буває перерва у пошитті білизни, переключаємося на пиріжки.

Ми готуємо фотозвіт з наданням реальної допомоги. На товари у нас є чеки. Тому кожен може переконатися: гроші йдуть за призначенням.

Якось нам, медикам, виділили премію у розмірі 300-400 грн. Ці кошти пішли на допомогу бійцям АТО.

– Отримуєте подяки від бійців АТО?

– Перші костюми для захисників Вітчизни відправили перед Новим роком. І залишили

на всяк випадок свої телефони. Перший дзвінок з щирою подякою надійшов мій сусідці з населеного пункту Піски. Відбулася зворушлива розмова, яка перейняла всіх до сліз.

Отримуємо від наших воїнів подяки і за продуктові пакети. Особливо сподобалися їм паска та яйця, які передали перед Великоднем.

До спільної перемоги над ворогом залучаються і діти місцевої школи – плетуть маскувальні сітки, передають на фронт малюнки, обереги. Вразила мене одна зі столичних шкіл на Оболоні, де готують кикимори і маскувальні сітки. Годину-дві цій справі присвячують жителі названого району, навіть молоді мами підключаються.

Хочу сказати про велику роль у волонтерському русі головного лікаря нашого закладу Людмили Бідули. Вона нам дозволила приймати допомогу для бійців АТО в кабінеті статистики. Можливо, інший керівник не взяв би на себе таку відповідальність. Але Людмила Миколаївна розуміє: це наша спільна справа.

Микола МОСТОВИЙ

Від редакції. Людмила Демченко була активною учасницею Майдану. Готувала нашим хлопцям куліш, бутерброди, інші продукти.

Активними учасниками Майдану були також її чоловік Андрій та син Андрій.

Медичний реєстратор Людмила Демченко, лікар і волонтер Руслан Догадаєв, невропатолог Лариса Кишун, депутат Коцюбинської селищної ради Оксана Чорногор

ПРОДУКТОВИЙ ТИЛ

Сергій та Наталя Андріуці

ВОЛОНТЕРИ НАГОДУВАЛИ 60 ТИСЯЧ БІЙЦІВ!

Для ірпінчан Сергія та Наталі Андріуці прислів'я «Моя хата скраю» є абсолютно неприйнятним. Як, зрештою, і для їхніх друзів – Ольги, Ігоря, Олени, Тетяни, Олексія та інших, які не на словах, а на ділі реалізують принцип «Все для фронту, все для перемоги!». «Це не для піару, – говорить пані Наталя. – Не тому, що ми такі хороші, зіркові. Кожен повинен усвідомити: в державі війна! А хто державі допоможе як не ми?! Там, на передовій, наші хлопці! Що нам чекати? Поки Америка щось підкине?! З часу нашої діяльності ми наші друзі-волонтери нагодували вже біля 60 тисяч бійців!».

– Спочатку це був тандем двох сімей – нашої та Ольги Мельникової, – розповідає пан Сергій. – На фронт збирали гроші, одяг, надавали допомогу Ірпінському військовому шпиталю. Ближче до зими Наталя та Ольга організували «Кухарську сотню Приірпіння».

Як виникла така ідея? Якось побачили по телевізору, що волонтери Дніпропетровська для бійців АТО готують сухі супи, борщі. Почали шукати в Інтернеті рецепти. Дружина (Сергій посміхається) досліди проводила на мені. Випробували багато рецептів, щось самі до них додавали. Результати перевершили всі сподівання.

– Згодом до нас «підтягнулися» дівчата з Бучі – Олена, Аня, Таня та інші, – підключається до розмови Наталя. – Вони нам дуже допомагають – овочі сушать, салати готують. Для цього використовують сушилки, «комбайни». Потім всю продукцію доставляють нам, ми її колективно фасуємо.

Зараз, на жаль, частина наших добровільних помічників склала свої повноваження. Тобто відмовилися сушити овочі, бо дуже подорожчала електроенергія.

Сушені овочі мають зовсім інший смак, ніж сирі. Їх на порцію треба значно більше. Що, приміром, входить до рецепту сухих супів? Вермішель або круп, морква, цибуля, А до сухих

грибів – шампінйони зі спеціями. Між іншим, у шампінйонах є постійно гостра потреба.

Горох також у ділі. Його перемелюють у блендері, відварюють, а потім сушать. Виходить також дуже смачно!

Серед іншого меню «Кухарської сотні» – картопляне пюре, морква та буряк по-корейськи. А ще тут готують запашні чаї з трав. Вся продукція проходить через вакуумний апарат. Отож вона може зберігатися тривалий час – і місяць, і два.

Солдатам залишається тільки закип'ятити воду і кинути в неї картоплю. До речі, бульбу також пробували сушити, але після такої технології її смакові якості не дуже добрі.

Тут раді будь-якій допомозі. Скажімо, кульку тертого буряка чи моркви. Дехто приходить чистити овочі. Це теж суттєва допомога. Така кооперація має важливе значення, бо тоді у Наталі є можливість займатися іншими справами.

Андріуці продукцію відправляють через перевірених волонтерів з Києва і навіть Борисполя, рідше з Ірпеня. Інколи «Новою поштою». Чому так важливо мати справу з добросовісними постачальниками продукції на фронт? Якось на «Кухарську сотню Приірпіння» вийшли невідомі Андріуцям волонтери і замовили велику партію сухих супів для одного з фронтових підрозділів. Але

за вказаною адресою Сергій та Наталя не поспішили її відправляти – спочатку з'ясували, чи є вказана ними військова частина. Такої не виявилось! Отож марно засумнівалися. А так звані волонтери, очевидно, хотіли заробити гарні гроші.

У «Кухарській сотні Приірпіння» ролі чітко розподілені. Приміром, Наталя відповідає за зв'язок з фронтом, волонтерами, добровільними помічниками, тримає під контролем весь виробничий процес.

У Сергія інші функції, але теж не менш важливі: доставка продуктів, їх вакуумна упаковка, ремонт техніки – м'ясорубок, сушок, вакуматора тощо.

Ірпінські сухпайки потрапляють не на склад і не в штаб командування, а завжди на передову. Представник ірпінців у зоні АТО Руслан Кудас постійно скидає через Інтернет інформацію про потребу військово-службовців у їжі.

Ірпінські сухі борщі, супи та гриби користуються великим попитом серед військових. Їх смакують бійці «Правого сектора», що воюють у районі Донецького аеропорту, 72-ї бригади під Волновахою, розвідники, прикордонники. Вони часто просять: привозьте нам страви тільки з «Кухарської сотні Приірпіння»!

зоро. Вони та їхні добровільні помічники своєю справою, патріотичною позицією наближають довгождану перемогу України над ворогом.

У НАС ГАРНА КОМАНДА

Розповідає Олена Проскура: «Я маю багато обов'язків. Одна з них – координація та висвітлення діяльності нашої групи у Фейсбуці, зв'язок з волонтерами.

Разом з чоловіком Михайлом розвозимо овочі на сушилку, забираємо їх для фасування.

У нас гарна команда, яка знає що і як робити. Нікого не треба штовхати в спину. Тепер, при подорожчанні електроенергії, сушити овочі не кожен може. Але і з цієї ситуації люди знаходять вихід. Спочатку овочі сушать на сонці, а потім вже цей процес завершують у сушарці.

Користуючись нагодою, звертаюся до жителів Приірпіння: приходьте до нас – робота знайдеться кожному. Немає грошей, пропонуйте продукти. Наш спільний успіх залежить від кожного!».

Підготував
Василь ЗАКРЕВСЬКИЙ

ОГОЛОШЕННЯ

ДО ВІДОМА ЖИТЕЛІВ МІСТА ІРПІНЬ ТА СЕЛИЩ!

«Кухарська сотня Приірпіння» працює без вихідних, в суботу і в неділю. Звертатися за телефонами: (067)-503-70-40 – Наталя Андріуца, (067)-505-44-04 – Олена Проскура.

► Керівництво «Кухарської сотні Приірпіння» звертається до всіх небайдужих: нам дуже потрібна ваша допомога! Можете принести сирі або сушені овочі – будемо дуже раді! Посприяєте нам на кухні – скажемо також велике спасибі!

► Керівництво «Кухарської сотні Приірпіння» окремо звертається до підприємців. Сподіваємося на вашу фінансову підтримку. Ви можете допомогти нам продуктами, закупивши томатну пасту, гречку, рис тощо.

СИЛЬНІ ДУХОМ

На запитання нашого журналіста відповідає лікар Коцюбинської амбулаторії загальної практики сімейної медицини Руслан ДОГАДАЄВ (військовий позивний «Чечен»).

– Руслане Владіленовичу, як починалася Ваша волонтерська діяльність?

– Якось в наш медичний заклад прийшов на прийом дев'ятнадцятирічний хлопець. Показав мені спину – вся в синцях! Розповів, що ці «автографи» отримав у полоні від сепаратистів, бо є бійцем одного з добровольчих батальйонів. Він був свідком тортур над нашими полоненими бійцями, яким під нігті загнали голки. Цей хлопець був також активним учасником Майдану.

Я надав бійцю необхідну медичну допомогу. Подружилися. Він привіз з дому ноутбук з фотографіями бійців батальйону, в якому воює. Світлина не для слабкодушх – наші хлопці перебували на передових позиціях в шортах, на їх тілі живого місця не було від подрпин, синців.

Боець повертався у зону АТО через три дні. Я тоді вирішив: також поїду! Закупив комплекти форми «Дубки», «Лісник», «Афганка», шорти, шкарпетки, завантажився молотками, пилами, цвяхами, питною водою. По дорозі в одному з магазинів придбав берці. І на своєму «Лачеті-універсал» удвох вирушили в зону бойових дій.

Батальйон знаходився приблизно в 40 км від Луганська. Бійці цього підрозділу виглядали не так жалюгідно, як наші розвідники. Був шокований, коли побачив їхнього командира. На ногах у нього були чорні шкарпетки, взутий у в'єтнамки. Все це він перемотав скотчем і зафарбував балончиком. Я покликав його до себе. Кажу: брат, сідай, перевдягайся в берці!

Потім ще двічі їздив в цей батальйон – возив в основному цигарки. Можливості в мене були обмежені – зарплата невелика, тому доводилося ще підробляти, щоб мати кошти на придбання продуктів, бензину, ремонт автомобіля.

– Але потім, коли про Вас дізналися, стало, мабуть, легше комплектувати гуманітарку?

– Я вже 22 роки працюю в Коцюбинському. Отож коли

«ЧЕЧЕН»:

Зліва направо: Руслан Догадаєв, Олексій Зінченко, «Фокс», Сергій Міщенко, Максим Ридзанич («Адам»)

жителі селища дізналися, що займаюся волонтерством, почали підходити і пропонувати допомогу. В основному допомагали сім'ї Гапонових, Ремезовських, Циганенків.

У вересні минулого року я зібрав ініціативну жіночу групу і поставив перед нею завдання: будемо шити одяг для військових! Знайшли швейні машинки, голки до них. Окремі з них відремонтували. Почали збирати гроші на тканину, щоб шити майки, термобілизну, маскувальні халати. Зробили моделі одягу, його випробували на бійцях, що воювали в старому терміналі Донецького аеропорту. Їм дуже сподобалося.

Деякі недоліки, виявлені в термобілизні, швидко усунули. Це була білизна, в якій можна було нормально воювати. Бо до цього бійці натягали на себе багато одягу і ходили в ньому як матрьошки, що було великою проблемою.

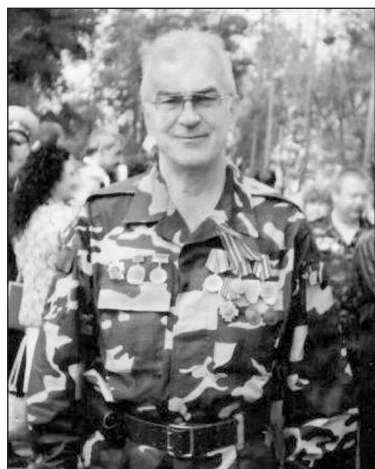
За зиму пошили 860 комплектів термобілизни для двох батальйонів і 300 маскувальних халатів для двох розвідувальних рот. А трусів вдвічі більше!

Паралельно організували заготівлю продуктів. Звідусіль – з торговельних закладів, місцеві мешканці приносили. Двічі велику допомогу – картоплею, м'ясом та консервацією – надала Олена Гуменюк.

У Донецький аеропорт привезли продукти харчування, цигарки, мийні засоби

ГЕРОЯМ ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ

Вірші з «Кімнати неба». Виявляється, бувають і такі кімнати в поетів, як у нашого земляка Володимира Симоненка.

А ОРДЕНИ ДЛЯ ВАС, «ЗА МУЖНІСТЬ»,

Власне, так він назвав свою нову збірку, що виходить у видавництві «Твердина». Позаяк це п'ята книга поета. А ще він неодноразово читав свої вірші на засіданнях літстудії «Дебют», що діє при міській бібліотеці.

Володимир Симоненко тісно співпрацює з афганським ансамблем «Перевал» – пише для нього тексти пісень.

Коротко окреслимо життєвий шлях Володимира Дмитровича. Народився у 1951 р. в селі Іванівка Богуславського району, в сім'ї вчителя. Першу спробу писати власні твори започаткував у старших класах середньої школи.

Служив в армії на Далекому Сході. Працював у Києві на заводі ім. Артема майстром. Закінчив авіаційний технікум, навчався в Екологічній академії підвищення кваліфікації персоналу при Міністерстві екології. В теперішній час – державний інспектор екоконтролю. Учасник бойових дій в одній із країн Африки. Член Ірпінської регіональної спілки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО. Ліквідатор аварії на ЧАЕС з перших днів. У творчому доробку Володимира Симоненка 5 книг. Пропонуємо читачам газети нові твори поета, що увійдуть до згадуваної збірки.

Валентин СОБЧУК

ЛИСТ В АТО

Пишу для Вас, в бронжилетах.
Хто ні, пишу для Вас також.
Чатує смерть в гранатометах,
Молюсь, ще хлопців не примнож.

Уже пішли по сотні – сотні,
Від снайперів і градобою.
Молюсь, аби хоч від сьогодні
Вас не калічило війною.

Аби сокира Герострата,
Із закордонної руки,
Калину нашу, Вас, хлоп'ята,
Не вкоротила на віки.

Аби вернулись гарні, дужі
Із Перемогою до нас.
А ордени для Вас, «За Мужність»,
Із золота вкарбує час.

Вас ми чекаємо, синочки,
Брати і молоді батьки.
Для Вас дівчата в'ють віночки,
Щоб нареченим одягти...

Але молю Вас, захищайте,
Усе, що Україна має.
Як козаки колись. І знайте:
Народ Вас любить, пам'ятає...

Хай зайді зникнуть попід небом.
У річках, на дні ріки.
Бо ворогам отак і треба,
Щоб десь зотліли їх кістки...

Я знаю, гасло долетить.
Що вічне, наче наша нива.
«Вкраїні – Слава!» – прозвучить,
«Героям – Слава!» – шаноблива.

20.07.2014 рік

НАША ДОПОМОГА АРМІЇ – ДВА МІЛЬЙОНИ ГРИВЕНЬ!

Гуманітарку доставляю безпосередньо на передові позиції – в окопи, бліндажі. Бо, як правило, волонтери везуть її тільки до першого блокпоста.

Допомогу фотографуємо, щоб засвідчити: її доставили за призначенням.

– Розкажіть нашим читачам, як Вам вдалося відремонтувати і відправити на фронт аж два БТри!

– Яюсь я випадково дізнався про те, що біля Немішаєво, на металобазі, є БТР. Правда, в неробочому стані. Його дотягнули трактором на «пузі» у двір одного з місцевих жителів. І взялися над ним чаклувати десятки небайдужих людей – з Немішаєва, Озер, Гаврилівки, Гостомеля, інших населених пунктів. Хтось доставляв запасні частини, хтось виточував деталі. А, скажімо, гостомельчани привезли два колеса, по 600 доларів кожне. Протягом місяця, цілодобово, доводили БТР до кондиції. Після цього його пригнали своїм ходом до Дніпропетровська.

Згодом знайомі мені підказали: за Гостомелем, на одному з приватних конезаводів, є ще один БТР, має 4 колеса замість необхідних 8. Із них у 4-х треба ремонтувати мости. Взагалі, клопотів з ним було менше,

ніж з попередником. Врешті-решт бойову машину «поставили на ноги» за 10 днів! На ній вирушили в Краматорськ. Хотіли цей БТР передати бійцям із добре нам знайомого батальйону. Але з'ясувалося: підрозділ переїхав на інше місце дислокації. Для супроводу нам залишили взвод. По дорозі натрапили на диверсійно-розвідувальну групу з числа кадристів. Під час бою двоє наших бійців загинуло, а мене поранило. Противник поніс серйозніші втрати – не дорахувався 8 найманців.

– Поранення виявилось серйозним?

– У той момент я сидів на башні бойової машини в керамічному бронезилеті. Від сильного удару він деформувався, і, як наслідок, мої ребра повгиналися в середину. Впав з триметрової висоти непритомний і отримав контузію. Хлопці донесли мене до блокпоста, а вже звідти відправили в лікарню міста Ізюм Харківської області. Тут, можу стверджувати, працювали сепаратисти-медики, бо нас називали і бандерівцями, і фашистами. Але кваліфіковану медичну допомогу все-таки надали – «стягнули» ребра, якісь скоби наклали. Через добу з власної волі залишив

цей медзаклад. Досі зажатими залишаються два ребра. Потрібна операція.

А на початку січня 2015 року я знову отримав контузію (*струс мозку від вибухової хвилі*) в районі Донецького аеропорту. Сюди нашим бійцям, зокрема бучанцю Максим Ридзаничу, якого, на жаль, вже немає в живих, ми доставляли захисні костюми, форму, термобілизну, продукти харчування тощо. Тоді ж отримав контузію на мосту «Республіка» і Олександр Порохня.

– Можна сказати, що Руслан декілька разів дивився смерті у вічі?

– Мабуть, більше! Потрапляли під обстріли часто. Скажімо, коли їхали караваном трьома бусами. Тоді з нами була і Олена Гуменюк. Одного з бусів накрив «Град»...

Один із смертоносних снарядів потрапив у сарай, утворивши сніп вогню висотою у двоповерховий будинок. Слава Богу, неподалік стояв приватний будинок, він і врятував нас. Знаходилися, без перебільшення, за крок від смерті. Я у такій ситуації потрапляв часто, а ось хлопці, які їхали зі мною, отримали стрес.

– Ваш маршрут пролягає також і на військові полігони?

– Яюсь отримав інформацію, що на Житомирському військовому полігоні 40% особового складу лежить з грипом. Купивши концентрат лимонного соку та меду, відразу вирушив у цей навчальний центр. Ситуація справді була критичною – з температурою 40 градусів у палатках з буржуйками перебувало декілька сотень осіб.

Потім звернувся до генерального директора Борщагівського хіміко-фармацевтичного заводу Людмили Безпалько. І вона швидко вирішила гостру проблему.

– У грошовому еквіваленті можете виміряти допомогу?

– Я здійснив вже більше 30 поїздок у зону АТО та на військові полігони. Кожна поїздка – це 2 тонни вантажу. З врахуванням відремонтованих БТРів допомога тягне на 2 млн. грн.!

Більше 10 поїздок здійснив на фронт на своєму «Лачеті-універсал». На фронт везу гуманітарку, звідти – часто поранених. Транспортні засоби надавали і окремі підприємці. Але АТО – це екстремальні умови, розбиті дороги, тому техніка «травмується». Не завжди я міг її відремонтувати, і це викликало образи власників

залізних коней. Дехто з підприємців сам їздив на Схід. Вони на власні очі побачили, яка тут відбувається війна. Сталінград можна множити на 10!

– Як зараз можна оцінити волонтерський рух?

– Наша армія без волонтерів не обійдеться. Але прикро, що вони залишаються безправні. Якщо солдати прирівнюються до учасників АТО, то для нас не передбачено жодних пільг. Якби загинув під обстрілами, моя сім'я навряд чи отримала б допомогу. Знали б тільки мій позивний «Чечен».

Волонтерський рух став менш інтенсивним. Практично знищений високими цінами на пальне, продукти харчування, промислові товари. Зараз волонтерство тримається на ентузіазмі, у багатьох руки опускаються...

Попри це, радію, що мій труд не пропадає дарма. Радіють і жінки, що допомагають фронту. Вони часто отримують від військових листи зі словами подяки, їх фото. Наш Коцюбинський волонтерський центр отримав подяку від командування одного з батальйонів за допомогу і підтримку.

Василь ЗАКРЕВСЬКИЙ

Авдіївка. Бійці поставили на «ноги» швидку допомогу і їздять по самому передньому краю оборони

Перископ з дальноміром понад 2 км. Він виявляє ворожий предмет, визначає відстань до нього. Завдяки цьому перископу батальйон «Січ» у селі Піски знищив три ворожі танки

ІЗ ЗОЛОТА ВКАРБУЄ ЧАС

ПОБРАТИМИ

Хай не сплять уночі
Синьо-жовті мечі,
Бо на них ще тримається
ненька.

Наче відблиск свічі,
Твій погон на плечі
І Баграм, і Донецька
земелька.

Не питає війна,
Де чия сторона.
Хто чекає, хто падає
на брук.

І не наша вина,
Що Вам доля одна,
Побратими Личак,
Давидчук.

На найкращій землі,
Де зростали малі,
Стануть вулиці Ваших імен.
Понесуть журавлі
На високім крилі
Вашу Славу і гордість
Знамен.

Нас багато в строю
І за землю свою,
Не здригнеться рука і приціл.
Як бувало в бою,
За Ірпін'ю, за сім'ю,
Батьківщину, Дніпро і Поділ!

Здорожало, здорожало
Київська дорога.

05.08.2014р.

А ворожка вішувала
В хаті, від порога.

Що покину понад тином
Матінки майої.
З журавлиним сірим клином
В мештах, в однострої.

Де зимою гримлять грідом.
Де скалки гарячі.
Голівоньку під шоломом
Світлина побачить.

Повернуся, не загину
До майої мамі.
Заступлю за Україну
Разом із братами!

12.01.2015 рік

Лист в редакцію

ЩИРА ПОДЯКА ЗА НЕБАЙДУЖІСТЬ ДО ВЕТЕРАНІВ

Наша родина висловлює щирі подяки Ірпінській міській організації інвалідів війни, Збройних сил та учасників бойових дій – голові ради Анатолію Харцизу, заступнику голови Миколі Волощуку, бухгалтеру Людмилі Кисляковій.

Наш батько Олександр Якович Щирий – полковник у відставці. Переїхав до нас в Ірпін 4 роки тому. Як тільки він став на облік у відділі праці та соціального забезпечення, відразу прийшов до нього заступник голови ради Микола Волощук. Поцікавився, що хвилює, як живе. Відтоді нашого батька не залишають без уваги, запрошують на різні заходи.

Ми були здивовані, що в цей непростий для країни час ветеранів так підтримують. На кожне свято батькові привозять додому продуктові пакети. Тільки в цьому році він тричі отримав матеріальну допомогу. Зокрема, від відомого мецената Геннадія Мурашківського.

Дуже гарно цьогоріч організували для ветеранів свято Перемоги. Наші родичі з Воронежа навіть не повірили, що ми з такими почестями вшановуємо своїх визволителів.

Ще раз висловлюємо подяку всім небайдужим людям, які підтримують ветеранів.

Ірина ЩИРА
м. Ірпін

ВДЯЧНІ АФГАНЦЯМ, ПАМ'ЯТЬ ЯКІ ТУРБУЮТЬСЯ ПРО НАС

Біля ДОТу в Романівці

Меморіал Слави. Вшанування переможців

22 червня Україна відзначила День скорботи, вшанувала пам'ять жертв війни. В Ірпені ці заходи пройшли на святому місці – на території Меморіалу слави. У них взяли участь керівники міста, представники Ірпінської регіональної спілки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО, Ірпінської міської організації інвалідів війни, Збройних сил та учасників бойових дій, Ірпінської організації «Союз. Чорнобиль. Україна». Перед сивочолими ветеранами виступив заступник міського голови Микола Головкич. Він висловив щире подяку переможцям війни з гітлерівською Німеччиною, а також героям неоголошеної війни на Сході України. Одного із них, Миколу Личака, громадська організація

«Народна рада» посмертно удостоїла нагрудного знака «За Україну, за її волю!». Цю нагороду рідним загиблого передасть лідер ірпінських афганців Ігор ПАНАСЮК.

Про ті буремні дні згадав у виступі ветеран двох воєн – Великої Вітчизняної та радянсько-японської – Микола Бурлака.

До могили Невідомого солдата лягли живі квіти. Продовжилися заходи з вшанування пам'яті жертв війни на території ДОТу №428, що в мікрорайоні Романівка. Тут для ветеранів, інвалідів війни Ірпінська регіональна спілка ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО організувала поминальний обід. Підняли чарку за тих, хто пішов із

життя. А живим побажали міцного здоров'я та довголіття. Учасники гурту «Перевал» Сергій Мелека та Вячеслав Бабейкін подарували для ветеранів невеличкий концерт. А згодом самі ветерани виконали низку пісень – військово-патріотичних, народних.

Голова ради Ірпінської міської організації інвалідів війни, Збройних сил та учасників бойових дій Анатолій Харциз вручив афганцям – Ігорю Панасюку та Валерію Малашенку – пам'ятні медалі «70 років Перемоги – вічна слава героям 1941-1945». Бо, за словами Анатолія Пилиповича, саме представники Ірпінської регіональної спілки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО постійно турбуються про нас.

Ілона СЕМЕНЧУК

Дії молоді команди

«Ветерани просять допомоги» – під таким заголовком часопис «Ірпінський єдиний» у березні цього року опублікував матеріал на підтримку Ірпінської міської організації інвалідів війни, Збройних сил та учасників бойових дій. Це був крик їхньої душі. «Нас міська влада виселила з приміщення, яке ми займали на першому поверсі міської ради, – констатували вони. – Дуже шкода, що це сталося в рік 70-річчя Перемоги у Великій Вітчизняній війні».

Ветерани сподівалися принаймні на аналогічний офіс в центрі, з телефоном. Тим більше, що місцеві високопосадовці їх клятвено запевнили: ваші побажання врахуємо! Але, виявляється, їхні слова – половина... За словами ветеранів, нас загнали в комірчину Ірпінської ДЮСШ, розміром 5 квадратів і забули, що ми є!

Як зараз тут почувають себе переможці гітлерівської Німеччини? Як кажуть, один раз краще побачити. Тому автор цих рядків разом із представником Ірпінської регіональної Спілки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО Валерієм Малашенком завітали за новою адресою. Знайти ветеранський офіс відразу не вдалося. Орієнтиром стала табличка «Кабінет лікаря».

У маленький кабінетик, який справді нагадує комірчину, ледве втиснули три столи, 6 стільців та сейф. Місця ледве вистачає для керівників організації, а відвідувачі, в основному сивочолі ветерани, змушені топтатися... в коридорі.

– Нас прирекли на жахливі умови, – справедливо обурюється голова ради Ірпінської міської організації інвалідів війни, Збройних сил та учасників бойових дій Анатолій Харциз. – Дуже тісно, через це зібрати людей на збори нереально. Я вже думаю, чи не краще проводити наші ветеранські зібрання на вулиці, просто неба – біля пісочного годинника...

Телефон нам так і не провели, отож зворотній зв'язок із ветеранами фактично не підтримуємо. А це ж люди доволі похилого віку. Коли хтось із них відходить у небуття, не завжди своєчасно дізнаємося. А в туалет доводиться йти по всьому периметру будівлі ДЮСШ. Хіба це нормально?!

На серпень запланований Всеукраїнський ветеранський з'їзд. Наші колеги мають приїхати і в Ірпін. Але що їм будемо показувати – як нас кинули?!

Заступник міського голови Анастасія Попсуй обіцяла вирішити офісне питання в робочому порядку.

ВЕТЕРАНІВ ТА ІНВАЛІДІВ ВІЙНИ ЗАГНАЛИ... В КОМІРЧИНУ

Ветерани війни сидять і... в коридорі

Нам запропонували «хороший варіант» – одне з напівпідвальних приміщень торгового закладу «Фуршет», що по вулиці Ленінградській. Але воно нам зовсім не підходить. Наведу аргументи: біля 80% ветеранів проживають в центральній частині міста. Отож їм доведеться переходити залізничний підземний перехід. Чи всі зможуть? Далеко не всі! Маємо сумний досвід: 2 роки тому, переходячи через цей переїзд, поламала руку Валентина Кулініч.

Заступник голови ветеранської організації Микола Волощук додав: прикро і боляче за таке ставлення. Нас «закинули» на вулицю Пролетарську, в ДЮСШ. Ветерани цей офіс знайти не можуть!

Ми такої зневаги не заслужили! Я впевнений, колишні керманичі міста швидко знайшли б для нас підходяще приміщення. А так виходить, що

ми для цієї молоді команди «використаний матеріал».

Минулого місяця відбулося засідання Ірпінської міської організації інвалідів війни, Збройних сил та учасників бойових дій. Його учасників, через нестачу місця в кабінеті, розмістили в... коридорі.

Ветерани підготували звернення до керівництва держави. Вони висловлюють тривогу у зв'язку з намірами органів влади зруйнувати чинну систему соціального захисту. Зокрема пропонують відновити пільги ветеранам та інвалідам війни, дітям війни, чорнобильцям, афганцям.

Станіслав БОРОВИЙ

www.irpin.org.ua

Працівники санітарної станції проводять аналізи

СКОРОЧУВАТИ МЕДИКІВ – НЕДОПУСТИМО

ВАЖЛИВА ТЕМА

На запитання редакції газети «Ірпінський єдиний» відповідає головний державний санітарний лікар міста Ірпін та Бороднянського району Галина САВЧУК

– Дуже добре, що влада вирішує питання наближення первинної медичної допомоги до кожного пацієнта. Маю на увазі створення нових амбулаторій, відкриття профілактичних закладів, проведення модернізації Ірпінської центральної міської лікарні. Є, звісно, і питання, які потребують обговорення.

Ірпінський регіон особливий, відрізняється від інших пристроєних. Свого часу був створений відділ охорони здоров'я. І ми мали як негатив, так і позитив створення цього структурного підрозділу.

На сьогодні у нас залишилися головний лікар і головний лікар, який займається первинною медичною ланкою. І це нормально. Бюджети цих установ мають бути розділені.

Сьогодні мене, як голову депутатської профільної комісії, хвилює, як зберегли в першу чергу медичних працівників регіону. Лікарі, середній медичний персонал у нас досвідчені. Тому скорочувати їх – це неправильно.

– Але наради за участю головного лікаря Ірпінської центральної міської лікарні Андрія Тумасова свідчать: скорочення медиків планується... І через це багато з них стурбовані.

– З цього приводу офіційних даних немає. До оптимізації штатних розписів ми повинні підходити індивідуально. Скажімо, в Коцюбинському виходимо із розрахунку 17000 жителів, бо там інтенсивно зводиться житло. Це стосується і Гостомеля, меншою мірою Ворзеля. Тобто штатний розпис складається з фактичної кількості населення, а не за статистичними даними. Приміром, нещодавно

на засіданні Бучанського виконкому розглядали звіт головного лікаря Бучанської лікарні. Так от, згідно зі статистичними даними, населення Бучі становить 29700 осіб, а обслуговується в поліклініці 35200! Чому так? Бо обслуговують іногородніх, які тут фактично проживають, а зареєстровані в інших населених пунктах. Така ж сама ситуація в Ірпені.

Своя специфіка у Ворзелі. Ви, мабуть, пам'ятаєте перші кроки медичної реформи, коли в селищі хотіли залишити сімейного лікаря і педіатра, а вузьких спеціалістів забрати. Зрештою, питання вирішилося позитивно, бо деяких вузьких спеціалістів у штатному розписі залишили. Але з Ворзеля все-таки забрали посади ендокринолога і хірурга, незважаючи на те, що тут багато жителів передпенсійного віку.

Кожна амбулаторія селища повинна мати вузьких спеціалістів. Отож якщо буде піднімається питання про їх скорочення, то треба пожертвувати іншими посадами – адміністративними, обслуговуючим персоналом або бухгалтерією. Але не медичними працівниками.

– Що Ви можете сказати про рівень матеріально-технічного забезпечення нашої медицини?

– Будуються нові заклади, і це приємно. Бо в минулі роки по матеріально-технічній базі ми займали передостанні місця. Зараз, звісно, є чим пишатися. Ще був би додатковий плюс, якби міська влада знайшла кошти для придбання обладнання. Скажімо, в хірургічному відділенні Ірпінської центральної міської лікарні є лапароскопічна установка. Хірурги цього відділення звернулися до мене з проханням: допоможіть придбати додаткове обладнання до цієї установки для обслуговування

жінок. Щоб вони не зверталися в Київську обласну лікарню. Це позитивно вплинуло б на зниження захворюваності онкологічними патологіями. Для позитивного вирішення цього питання підготувала депутатське звернення до міського голови.

Ще ж стосується апарату ультразвукової діагностики. Добре було б до нього ще придбати датчики.

– Як Ви розцінюєте введення платних послуг?

– Це абсолютно нормально. Частина населення спроможна сплачувати за медичні послуги. Але вони (послуги) мають бути обґрунтовані. Далеко за прикладами ходити не треба. В Ірпінському військовому шпиталі послуги є платними. Тобто має бути альтернатива. Водночас безкоштовну медичну допомогу ще ніхто не відміняв.

– Вам не здається, що Ірпін в плані медичної реформи біжить попереду паровоза. З огляду на те, що Міністерство охорони здоров'я ще розробляє проект реформування галузі?

– Медична реформа у державі повинна закінчитися у 2020 році. Час у нас є!

– А що Ви можете сказати про надання згоди на прийняття до комунальної власності територіальної громади Ірпеня приміщень медичного центру Національного університету ДПС України.

– На профільній комісії це питання не розглядали.

Василь ОСТРОЗЬКИЙ

Від редакції. Про передачу цього медичного центру керівництву міста навіть не проінформувало профільну комісію. Галина Савчук дізналася про це по фактумом, на сесії.

ЧЕМПІОНАТ УКРАЇНИ

ОБЛАСНА ВЛАДА ПІДТРИМУЄ СПОРТСМЕНІВ

У місті Бориспіль відбувся чемпіонат України-2015 зі змішаних єдиноборств ММА. Ці змагання не перестають захоплювати глядачів складністю технічних прийомів, видовищністю і майстерністю.

Геннадій Мурашківський (зліва) зі спортсменами

Дипломами Київської обласної ради «За вагомий внесок у розвиток змішаних єдиноборств ММА» були нагороджені: Олег Рожкевич – президент Федерації змішаних єдиноборств ММА України, Володимир Солдатенко, Геннадій Мурашківський – віце-президенти Федерації змішаних єдиноборств ММА України, Олександр Масний – член правління громадської організації «Фенікс».

Більше 180 учасників із 19 областей виборювали перемоги, а також право виступати у збірній команді України на міжнародних змаганнях – чемпіонатах Європи і світу. Турнір організувала національна Федерація змішаних єдиноборств ММА України за сприяння Міністерства молоді та спорту України та Комітету Верховної Ради України з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту та туризму.

До почесної президії чемпіонату увійшли: Олег Рожкевич – президент Федерації змішаних єдиноборств ММА України, Микола Бабенко – голова Київської обласної ради, Вахабжан Муратов – перший віце-президент Федерації змішаних єдиноборств ММА, Володимир Солдатенко, Геннадій Мурашківський – віце-президенти Федерації, Дмитро Христюк – голова опікунської ради Федерації, заступник голови Київської обласної державної адміністрації, Андрій Тетерук – командир батальйону «Миротворець».

Урочиста церемонія відкриття чемпіонату України розпочалася з вшанування пам'яті загиблих героїв у зоні АТО хвилиною мовчання.

Родзинкою чемпіонату стало освідчення у коханні Вусала Ахмедова, спортсмена з Миколаєва, своїй дівчині одразу після його бою у вазі до 60 кг. Його вчинок зрівняв шквал аплодисментів. Цікаво те, що освідчення на чемпіонаті України стає традицією. Минулого року Андрій Мавродієв, також миколаївський спортсмен, зробив пропозицію руки і серця своїй коханій.

Як виступили спортсмени Київської області? У ваговій категорії до 60 кг третє місце виборов Антон Чернега. У ваговій категорії до 77,1 кг перше місце завоював Руслан Бусел. У вазі до 84 кг переможцем став Іван Горлач. До 93 кг: Артем Нешта (I місце), Олександр Козлінський (III місце).

Віталій САГАЙДУК

ПРОТЕСТ
ГРОМАДИ

Зелені насадження Ірпеня з кожним роком все більше знищують забудовники. Там, де раніше шуміли сосни, тепер будівельні майданчики.

Місцева громада висловлює рішучий протест: припиніть знущатися над «легенями» міста! Якщо триватиме і далі інтенсивна вирубка лісу, то остаточно втрачимо статус курортного міста!

Питань до забудовників багато. Чи всі вони у повній мірі сплачують відновну вартість дерев? Однозначно ні! Через це чимало грошей не потрапляє до місцевого бюджету. Спиланий ліс має обліковуватися. Це також не робиться! Тут, як кажуть місцеві жителі, повна анархія. Вона триває вже давно, ще за часів попередніх керманів міста. Нинішня влада порядок у

Цей чоловік перешкоджає роботі активістам

цьому питанні також не навела. Свідчення цьому – вирубка зелених насаджень по вул. Єсеніна, 30. За цією адресою, за дорученням голови Ірпінської регіональної Співки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО Ігоря Панасюка, 9 липня виїхали її активісти. На цій вулиці, при виїзді з будівельного майданчика, вони затримали водія, який «КАМАЗом» вивозив деревину. По телефону вийшли на керівника транспортної організації. «Ми вивозимо

сухий ліс, – сказав він». Але така інформація виявилася фальшивою.

Активісти-афганці зафіксували на території будівельного майданчика зрізані здорові дерева. До того ж, їх транспортували без відповідних документів.

На місце злочину оперативно приїхали і правоохоронці. Вони склали відповідний протокол. Триває слідство.

Максим САГАЙДАК

СВІТЛА ПАМ'ЯТЬ

ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ ІГОР МИХАЙЛИШИН

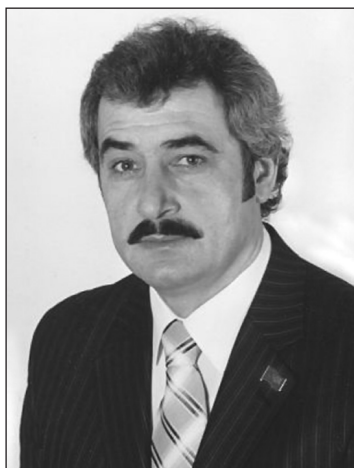
Він був відомим громадським діячем, політиком, патріотом. Його передчасна смерть (народився 25 березня 1961 р.) шокувала багатьох, бо вирвала із життя у розквіті сил. Ми, друзі, знайомі Ігоря Михайлишина переконані: він ще міг зробити багато корисних справ для місцевої громади, суспільства в цілому. Бо працювати в інтересах людей, рідного міста і держави – це було його головне кредо і зміст життя.

Згадаємо основні віхи трудової діяльності. Ігор Михайлишин розпочав трудову біографію у 1983 році з комбінату «Прогрес» – працював на посадах інженера-технолога, старшого нормувальника. У липні 1990 року очолив профком комбінату.

У квітні 1993 року був переведений на посаду заступника голови Ірпінського міськвиконкому, очолював планову комісію.

Тривалий час працював помічником-консультантом народного депутата Євгена Жовтяка, головою управи Київської обласної організації Української Народної Партії.

У червні 2006 року був призначений заступником міського голови з питань діяльності

виконавчих органів ради. Але з часом змушений був піти з цієї посади.

Закінчив Золочівський сільськогосподарський технікум, згодом Київський інститут народного господарства за спеціальністю економіка і соціологія праці, а також Українську академію державного управління при Президенті України, де здобув кваліфікацію магістра державного управління.

Голова Київської обласної організації УНП Микола Стельмах відзначає: Ігор Михайлишин був моїм другом, людиною з Великої букви, справжнім патріотом

України. Ерудитом. Не для себе жив – для людей, дорожив сім'єю.

Лікар вищої категорії Микола Крестянов додає: Ігор був людиною демократичних, прогресивних поглядів. В його діяльності, коли працював в органах влади, ніколи не було корисливих мотивів. Добре розумівся на праві, дотримувався законодавства. Для багатьох він був незручним, бо не входив у їхнє корумповане оточення. Його пам'ятаємо чесним, відкритим у спілкуванні. Активно підтримував розвиток спорту в регіоні, сам займався спортом – волейболом. А ще мав творчі задатки – писав цікаві оповідання, складав вірші.

Добрим словом згадає Ігоря Михайлишина ірпінчанин Віктор Кузьменко. Відзначає його активну життєву, громадянську позицію.

Ігор Михайлишин мав багато планів. Але, на жаль, вони залишилися нереалізованими. Зокрема, так і не вдалося йому добудувати свій власний дім.

Світла тобі пам'ять. Ти завжди залишишся у наших серцях!

Висловлюємо глибоке співчуття родині покійного.

Колеги, друзі, знайомі

КРИМІНАЛ

17-РІЧНІЙ ДІВЧИНІ
ВБИВЦЯ НАНІС
30 РІЗАНО-КОЛОТИХ РАН

5 липня близько першої години ночі до чергової частини Ірпінського міськвідділу міліції надійшло повідомлення про те, що в недобудованому приміщенні селища Ворзель виявлено труп молоді дівчини з явними ознаками насильницької смерті.

Правоохоронці провели по дворові обходи господарств, поспілкувалися з людьми, раніше судимими особами. Завдяки здобутій оперативній інформації з'ясувалося, що 4 липня близько 04.00 місцевий житель К., 1995 р.н., перебуваючи в стані алкогольного сп'яніння, знаходячись в недобудованому чотирьохповерховому приміщенні, на ґрунті неприязних відносин спричинив дівчині тілесні ушкодження та наніс близько 30 колото-різаних ран в район тулуба і шиї. Від тяжких травм вона померла на місці.

Підозрюваний К. зізнався у вчиненні злочину. На даний час відносно нього Ірпінський міський суд обрав запобіжний захід – тримання під вартою.

Інформація про подію внесена до Єдиного реєстру досудових розслідувань. Відкрито кримінальне провадження за частиною 2 статті 115 Кримінального кодексу України (вбивство). Вбивці загрожує покарання у вигляді позбавлення волі на строк від десяти до п'ятнадцяти років, або довічне позбавлення волі.

На даний час вживаються заходи щодо проведення невідкладних слідчих (розшукових) дій для встановлення всіх обставин вчинення кримінального правопорушення.

Юлія ЖОВНАРЧУК,
інспектор Ірпінського
міськвідділу міліції

Наш перевізник
ЕКО-ТАКСІ

ТЕЛЕФОНИ:
(066) 823-61-71
(096) 880-04-24
(063) 506-85-70

Від 25 грн.

НАША ІСТОРІЯ

СЕВЕРИН – СЕВЕРИНІВКА – СЕВЕРИНІВСЬКА

На вулиці Жовтневій в Ірпені з'явилися нові таблички з написом: «Северинівська». Але це не перейменування. Багато земель на теренах нинішнього міста належало польському поміщику Северину Сагатовському. Він почав здавати в оренду ділянки. В останній чверті XIX століття тут оселяються німці і чехи. На початок XX століття їх було вже понад 40 осіб. Нове поселення назвали за ім'ям землевласника Северина Сагатовського – Северинівка. Поселенці вирощували переважно городину для продажу в Києві.

Коли, в зв'язку з будівництвом залізниці Київ – Ковель, виникло селище Ірпін, Северинівку було включено до його складу під назвою вулиця Северинівська.

У 1927 році комуністи відзначали 10-річний ювілей сво-

го захоплення влади в жовтні 1917 року (за старим стилем). На честь цієї події Северинівську перейменували на вулицю Жовтня. Згодом назва перетворилася на Жовтневу.

Більшовики, узурпувавши владу в Росії, розпочали агре-

сію проти України. Наслідками стали втрата Незалежності нашої Батьківщини, голодомори, масові репресії, зросійщення, загибель українців-військовослужбовців у неоголошених війнах СРСР.

Звичайно, встановити більшовицький переворот назвою української вулиці не варто і навіть ганебно. Особливо, враховуючи сучасну агресію Росії проти України.

У приміщенні Ірпінської міськради було проведено громадські слухання про зміну назв вулиць. Після цього було відновлено першу назву вулиці – Северинівська.

Анатолій
ЗБОРОВСЬКИЙ

Багато зелених насаджень у сквері Сидорука повсихали

НЕ МОЖНА МОВЧАТИ!

«ЗОЛОТІ КЛІТКИ» ОКОЗАМИЛЮВАННЯ

Я звернувся до вашого видання, бо воно видається мені найоб'єктивнішим, коли всі інші тільки хвалять владу. І справді, трохи робиться, але не менше підводних каменів.

Я оселився в Ірпені не давно – його вибрав за зелену привабливість, хоча, щоб вона збереглася. Але від зелених зон – парків, скверів – можуть залишитися лише паркани. На таку думку наштотхують відвідини скверу імені Сидорука, що по вулиці Паламарчука. Пригадую, як його поспіхом відкривали, знімали природний ґрунт і засипали чорноземом. Без експертизи. Тому дехто зі старожилів каже,

що сосни згодом можуть всихати.

Через засуху гинуть дороги екзотичні рослини, зокрема саджанці кленів і лип. Невже не можна було, плануючи реконструкцію, подбати про систему зрошення? Або в крайньому випадку нехай команда мера поливає тут відрами в обідню перерву.

А де обіцяний бювет у парку ім. Правика? І чому б у парках не подбати про фонтани. В місті немає жодного!

Коли в цей же день поїхав до супермаркету «ЕКО», то побачив поливальну машину, котра зрошувала вже сухий газон. Не знаю, чи поливають у сквері Сидорука, схоже, ні. От до чого доводить «семимильна окозамилююча масштабність» дій

міської влади. Відкрили нові об'єкти для завоювання симпатій виборців, а далі хоч трава не росте. От і в сквері Сидорука так обчухрали сосни, що зовсім немає тіні, хоч загоряй, і я не заздрю рослинам, які тут висаджені, на які вгадили купу грошей.

Інша сторона медалі. Ми знаємо, що нічого не буває з нічого, і за цю декоративну красу доведеться платити нам, бо все робиться на благо забудовників і їхніх надприбутків.

Ніхто не підраховує, чи вистачить води місту, коли воно значно збільшиться. Тоді, не виключено, в мера Карплюка буде не 67 квартир, а значно більше.

Андрій СТАВИЦЬКИЙ

ПИТАННЯ ПО СУТІ

ЧИМ ПРИВАТНІ БЮРО ТЕХІНВЕНТАРИЗАЦІЇ ПОСТУПАЮТЬСЯ КОМУНАЛЬНИМ?

Проведення основної та поточної технічних інвентаризацій, виготовлення технічних паспортів, висновків про технічний стан – це далеко не весь перелік послуг, яким займається бюро технічної інвентаризації комунальної форми власності. Чому в комунальних БТІ здійснювати ці послуги безпечніше?

Лише частина повноважень БТІ, таких як державна реєстрація речових прав на нерухоме майно, з початку 2013 року проводиться Державною реєстраційною службою України. Тобто інформація про ліквідацію державних (комунальних) БТІ не відповідає дійсності. Вони й надалі працюють у звичному режимі.

Але, як відомо, технічну інвентаризацію та супутні роботи з 2013 року можуть виконувати не лише комунальні (державні) БТІ, а й приватні структури. А це, в свою чергу, призводить до досить складних, а часом не зовсім законних ситуацій.

Випадок із життя – про купівлю житла в новобудовах. За такими договорами оплата здійснюється за кожен квадратний метр квартири. Але, щоб отримати з людей більше коштів, забудовник «домовляється» з приватним БТІ, і квартира реальною площею 50 кв.м. перетворюється в 52-55 кв.м. Через це люди переплачують по 7-12 тисяч гривень за кожен такий фіктивний метр площі.

Наведемо ще одну історію. Молода сім'я

придбала квартиру на вторинному ринку. Техпаспорт не звіряли з реальністю, і виявилось, що попередній власник самовільно переніс кухню та газовий котел в інше місце, не узгодивши це з газопостачальною організацією. Звісно ж, приватне БТІ таких змін «не побачило».... Нові господарі звернулись до працівників газового господарства. Після проведеної ними перевірки мешканці квартири взагалі залишилися без газу (а це було в лютому!).

Кожне БТІ повинне вести архів (накопичувати та зберігати інформацію). Держава гарантує якісне збереження такої інформації виключно в державних (комунальних) БТІ. А от багато приватних БТІ взагалі не ведуть архівну роботу.

Через це не можливо відновити втрачені документи, а людям доводиться ще раз платити за виготовлення нових (коли можна було б лише відновити – виготовити копію технічного паспорта на момент останньої інвентаризації).

Дуже часто трапляються випадки, коли через свою непрофесійність або ж умисно приватні-

ми БТІ виготовляються липові технічні паспорти. Проте про наслідки ніхто не думає. А щодо виявлення та обліку самовільних забудов (в тому числі технічно недопустимих, що в подальшому можуть призвести до руйнації будівель та загибелі людей, для прикладу – демонтаж несучих конструкцій та перегорожок) – це взагалі суттєва прогалина, яка з прийняттям останніх нормативних змін лише значно збільшилась.

Отож, аби уникати неприємностей та отримувати справді якісні та юридично грамотні послуги, експерти рекомендують звертатися до давно існуючих та перевірених комунальних БТІ.

Нагадуємо: комунальне підприємство «Північне бюро технічної інвентаризації» утворилось в процесі злиття Ірпінського, Бородянського та Макарівського БТІ. Підсумуємо його переваги: багаторічний досвід роботи; узаконені архівні бази; фахові та досвідчені спеціалісти, атестовані інженери з технічної інвентаризації нерухомого майна; сучасні технічні засоби (лазерні вимірники відстані, що гарантують точність та ефективну швидкість обміру об'єктів нерухомого майна) і т.д.

Олексій ЗАЙКА,
директор КП КОР
«Північне бюро технічної інвентаризації»

Адреси відділень:

м. Ірпінь, вул. Стельмаха, 9-а, тел. (04597) 9-30-90, (098) 012-28-02.
м. Бородянка, вул. Леніна, 327-а, тел. (04577) 52-409, (067) 443-46-47.
м. Макарів, вул. Б.Хмельницького, 23, тел. (04578) 6-00-68.

ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ

Після закінчення школи перед юнаком та дівчиною постає проблема вибору майбутньої професії, навчального закладу. Обравши спеціальність та отримавши статус студента, більшість зітхає з полегшенням. Але не все так просто. Наступний етап – пошук робочого середовища, де молодий спеціаліст може застосувати знання, отримані у вишній. Але тут постає перепона – відсутність практичного досвіду. Тому на сьогодні проблема безробіття молоді є однією

ДЕ НОВІ РОБОЧІ МІСЦЯ ДЛЯ МОЛОДІ?!

з найбільш актуальних та гострих. Її вирішення не можливе без втручання органів виконавчої влади, тісної взаємодії зі Службою зайнятості. Але спочатку звернемося до статистичних даних.

Сьогодні в Україні кожний третій випускник вищого навчального закладу – безробітний. Молоді спеціалісти досить часто працюють не за фахом, прагнуть виїхати за кордон. А міграційні процеси мають глибокі наслідки, один із найбільш негативних – втрата висококваліфікованої робочої сили, передусім наукових кадрів.

Рівень безробіття серед молоді майже вдвічі вищий, ніж серед працездатного населення загалом. Відповідно до Закону України «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні», до молоді відносяться громадяни України віком від 14 до 35 років. У Ки-

ївській області у 2014 році мали статус безробітного (у названій віковій категорії) 23190 осіб, або 45,4% загальної чисельності безробітних усіх вікових груп. Серед безробітних у віці до 35 років, які мали професійний досвід, станом на кінець минулого року кожний п'ятий раніше працював в оптовій та роздрібній торгівлі, у переробній промисловості – 15,8% осіб, у сільському, лісовому та рибному господарстві – 12,7%; у фінансовій та страховій діяльності – 9,0%; у сфері державного управління й оборони, соціального страхування – 8,6%. У 2014 році за направленням Служби зайнятості працевлаштувалися 9397 осіб з числа молоді, в тому числі 5722 безробітних. Але це незначне число в порівнянні з існуючою проблемою.

Суттєвим фактором підтримки безробітних, зокрема молоді, в період пошуку постійного місця роботи є залучення до громадських та інших робіт тимчасового характеру. Серед них під-

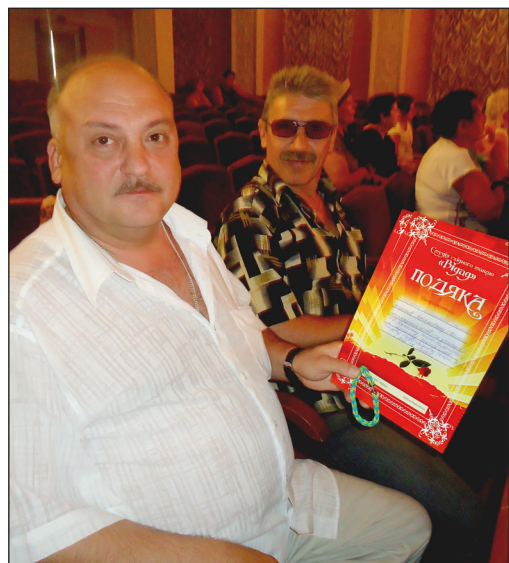
собні роботи з благоустрою зон відпочинку, будівництво та ремонт на об'єктах соціальної сфери, догляд за особами похилого віку тощо.

Однак в Ірпені цей ринок праці обслуговують приїжджі, або як ще називають цю категорію, заробітчани. Тому важливо, щоб діяли не на папері, а реально місцеві програми працевлаштування молоді регіону, залучення її до підприємницької діяльності. Це треба робити спільно з міським Центром зайнятості.

Але найважливіший крок – створення нових робочих місць. У нас вже протягом багатьох років влада надає пріоритет забудові міста, створюючи спальні райони для тих, хто працює в Києві. А де програма створення нових робочих місць для населення регіону? Про це, впевнений, запитають багато юнаків та дівчат Приірпіння.

Сергій ГАЧКОВ

МИСТЕЦТВО

Ігор Панасюк отримав подяку за активну підтримку танцювального колективу «Відад»

Причому, екзотичні танці, підвладні східним красуням. Тому не обов'язково їхати в заморські країни, щоб їх опанувати, таку можливість надасть студія східного танцю «Відад», що діє при Центральному будинку культури вже 7 років поспіль. Її очолює суддя і тренер Міжнародної асоціації східного танцю (IDS) Любов МИРОНЕНКО. З нею зустрівся наш кореспондент.

– Любов Миколаївно, зважаючи на дещо незвичний профіль Вашої студії, поцікавлюся: чи багато прихильниць в нашому місті опанували чарівну пластику східного танцю?

– Вистачає, особливою є те, що до нас приходять дівчата різного віку, в тому числі дорослі жінки. Адже цей танець підходить представницям усіх вікових груп, й окрім краси, несе багато пози-

Учасниці танцювального колективу

У СТУДІЇ ТАНЦЮЮТЬ ТІЛЬКИ ДІВЧАТА

тивної енергетики й впливає на гарний емоційний стан і здоров'я.

– А які здобутки Вашого танцювального колективу?

– Ми були призерами на багатьох Міжнародних конкурсах, виступали в Празі, в багатьох обласних центрах України, зокрема Дніпропетровську, Хмельницькому, ще до АТО – в Донецьку.

– Чи є у Вашого колективу меценати?

– Наразі немає, в цьому сенсі хотіла б звернутися до всіх небайдужих підтримати нашу студію.

– Чи дорого коштують заняття в студії?

– Одне заняття 40 грн., місячний цикл навчань – 320 грн. У цьому сенсі хочу зауважити, що протягом цього місяця ми будемо формувати безкоштовну групу з десяти осіб. Зважаючи на матеріальний статус, перевагу надаватимемо дівчатам з багатодітних родин, вихідцям з АТО.

– А який віковий ценз у цій групі?

– Як правило, в нашій студії займаються з чотирьох років до тридцяти.

– Чи можна записатися на співбесіду?

– Звичайно! Контактний телефон 097-485-00-61.

Валентин СОБЧУК

СПОРТ

НАШІ СПОРТСМЕНИ СЕРЕД КРАЩИХ НА ЄВРОПЕЙСЬКИХ ІГРАХ

Размік Тоноян

На Перших європейських іграх у Баку нагороду здобув студент Національного університету податкової служби України Размік Тоноян, який виступає у ваговій категорії +100 кг.

Ще одну медаль у скарбничку української збірної приніс борець вільного сти-

Ігор Малінський, Сергій Бубка та Валерій Андрійцев

лю, студент цього навчального закладу Валерій Андрійцев, якого тренує Заслужений тренер України, директор навчально-наукового інституту спеціальної та фізичної підготовки і реабілітації НУДПСУ Ігор Малінський.

Спортсменів та тренерів після повернення з європейських ігор запросили в Адміністрацію президента України. З пе-

ремогою, зі значним внеском у розвиток спорту їх тепло привітали глава держави Петро Порошенко, прем'єр-міністр Арсеній Яценюк, президент Національного олімпійського комітету України Сергій Бубка. Додамо, що Валерія Андрійцева як спортсмена постійно підтримує відомий меценат Геннадій Мурашковський.

Микола КОЛОС

Вітаємо з днем народження

МАЦЮКА
ДМИТРА МИКИТОВИЧА
МАСЛІВСЬКУ
ТЕТЯНУ СТЕПАНІВНУ
КОЛОДЯЖНОГО
ОЛЕКСАНДРА ВАСИЛЬОВИЧА
ЗБРОЖИКА
ОЛЕГА БОРИСОВИЧА
ВЕЛИЧКА
ЮРІЯ ФЕДОРОВИЧА

Не здавайся в житті,
а твори –
Кожен час, кожен день.
Як себе Україну люби. Зичим миру, добра і пісень!

ІРПІНЬСЬКА РЕГІОНАЛЬНА СПІЛКА ВЕТЕРАНІВ АФГАНІСТАНУ (ВОІНІВ-ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТІВ) ТА УЧАСНИКІВ АТО

Поздоровляємо з днем народження

ТИМОЩУК
АНТОНІНУ КІНДРІТІВНУ
ОМЕЛЬЯНЧУКА
ІВАНА НІКІФОРОВИЧА
ЗАЙКА
ПАВЛА ІВАНОВИЧА
ЩЕТИНІНУ
ОЛЬГУ ІВАНІВНУ
ОСАДЧУ
МАРІЮ ІВАНІВНУ

Роки ідуть, та ви в строю,
Як у війну, як у бою.
Була і мужність, і відвага,
Є від людей повага.
Живіть багато літ,
Щоб радував цей світ!

Вітання від Ірпінської міської організації інвалідів війни, збройних сил та учасників бойових дій

ВІДНОВЛЕННЯ І АДАПТАЦІЯ УЧАСНИКІВ АТО

- БЕЗСОННЯ
- ВИСНАЖЕННЯ
- САМОТНІСТЬ
- КОНФЛІКТИ

- Психологічна підтримка
- Індивідуальні консультації
- Групові зустрічі
- Інформаційний супровід
- Лікувальна фізкультура

Наша турбота –
Ваша довіра!

- АГРЕСІЯ
- ЗЛІСТЬ
- СТРАХ
- ТРИВОГА

Ірпінська міська поліклініка

ПСИХОЛОГ
Тарнавська Тетяна Анатоліївна
Запис по тел. (067) 234-49-42
Консультація безкоштовна

Повернемо спокій в серця разом!

Офіційне видання Ірпінської регіональної спілки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО і благодійного фонду «Єдність та милосердя»

ІРПІНЬ ЄДИНИЙ

Адреса: 08200, м. Ірпін, вул. З. Алієвої, 64.
Тел. (067) 908 22 05
usva_irpin@ukr.net, www.irpin.org.ua

Засновник – благодійний фонд «Єдність та милосердя».

Свідectво про державну реєстрацію – КІ, №1606 від 03.02.2015 р.

Видане державною реєстраційною службою Головного управління юстиції у Київській області.

Видавець – Ірпінська регіональна спілка ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО. Розрахунковий рахунок № 26000135519

ПАТ «Райффайзен Банк Аваль», м. Київ МФО 380805, Код 24880885

Віддруковано у друкарні ТОВ «Інтерекспресдрук». Зам. №

Наклад 10 000

Надруковано на папері українського виробника.

Редакційна колегія.

Тел. (063) 759-98-30, (068) 947-22-87